Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (deveto vijeće)

10. lipnja 2020.*

„Dizajn Zajednice – Postupak za proglašavanje ništavosti – Registrirani dizajn Zajednice koji prikazuje spojnicu za spajanje uređaja za hlađenje ili klimatizaciju s motornim vozilom – Jedini zahtjev za preinaku – Implicitni zahtjev za poništenje – Dopuštenost – Razlog ništavosti – Nepoštovanje uvjeta zaštite – Članci 4. do 9. i članak 25. stavak 1. točka (b) Uredbe (EZ) br. 6/2002 – Opseg ispitivanja koje provodi žalbeno vijeće – Stajalište žalbenog vijeća o nepoštovanju uvjeta zaštite tijekom postupka – Drugačiji zaključak u pobijanoj odluci – Obveza obrazlaganja – Članak 62. i članak 63. stavak 1. druga rečenica Uredbe (EZ) br. 6/2002”

U predmetu T-100/19,

L. Oliva Torras, S. A., sa sjedištem u Manresi (Španjolska), koji zastupaju E. Sugrañes Coca i D. Caballero Pérez, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), koji zastupaju J. Crespo Carrillo i H. O’Neill, u svojstvu agenata,

tuženik,

druga stranka u postupku pred žalbenim vijećem EUIPO-a, intervenijent pred Općim sudom, jest

Mecánica del frío, S. L., sa sjedištem u Cornelláji de Llobregat (Španjolska), koji zastupa J. Torras Toll, odvjetnik,

povodom tužbe protiv odluke trećeg žalbenog vijeća EUIPO-a od 19. studenoga 2018. (predmet R 1397/2017-3) koja se odnosi na postupak za proglašavanje ništavosti između društava L. Oliva Torras i Mecánica del Frío,

OPĆI SUD (deveto vijeće),

u sastavu: M. J. Costeira, predsjednica, D. Gratsias (izvjestitelj) i M. Kancheva, suci,

tajnik: J. Palacio González, glavni administrator,

uzimajući u obzir tužbu podnesenu tajništvu Općeg suda 19. veljače 2019.,

uzimajući u obzir EUIPO-ov odgovor na tužbu podnesen tajništvu Općeg suda 24. svibnja 2019.,

* Jezik postupka: španjolski

uzimajući u obzir intervenijentov odgovor na tužbu podnesen tajništvu Općeg suda 20. svibnja 2019.,

uzimajući u obzir odluku od 14. studenoga 2019. da se ne spoje predmeti T-100/19 i T-629/19,

nakon rasprave održane 16. siječnja 2020.,

donosi sljedeću

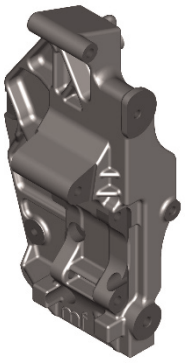
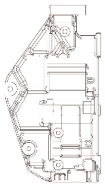
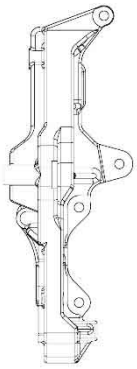
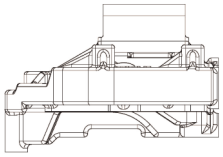
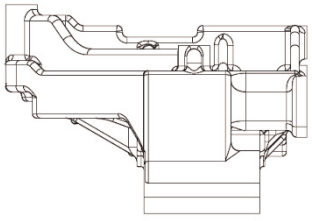
Presudu

I. Okolnosti spora

1 L. Oliva Torras, S. A., tužitelj, i Mecánica del Frío, S. L., intervenijent, dva su konkurentska poduzetnika u sektoru pribora za spajanje sustava hlađenja ili klimatizacije na motornim vozilima.

2 Intervenijent je 10. travnja 2013. na temelju Uredbe Vijeća (EZ) br. 6/2002 od 12. prosinca 2001. o dizajnu Zajednice (SL 2002., L 3, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 24., str. 45.) Uredu Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) podnio prijavu za registraciju dizajna Zajednice.

3 Dizajn Zajednice za koji je zatražena registracija prikazan je na sljedeći način (u daljnjem tekstu: osporavani dizajn):

<table>
<tr>
<td>
0001.1</td>
<td>
0001.2</td>
</tr>
<tr>
<td>
0001.3</td>
<td>
0001.4</td>
</tr>
<tr>
<td>
0001.5</td>
<td>
0001.6

0001.7</td>
</tr>
</table>

4 Proizvodi na koje bi se osporavani dizajn primjenjivao pripadaju razredu 12.16. u smislu Sporazuma iz Locarna od 8. listopada 1968. o uspostavi međunarodne klasifikacije za industrijski dizajn, kako je izmijenjen, i odgovaraju sljedećem opisu: „Spojnice za vozila”.

5 Osporavani dizajn opisan je u prijavi za registraciju kao vrsta spojnice koja se koristi za spajanje opreme za hlađenje i klimatizaciju s motornim vozilom.

6 Osporavani dizajn bio je registriran pod brojem 2217588-0001 na datum prijave i objavljen u *Službenom glasniku dizajna Zajednice* br. 2013/075 od 22. travnja 2013.

7 Tužitelj je 22. kolovoza 2014. podnio prijavu za registraciju dizajna Zajednice (dizajn br. 2523746 – 0006, registriran istog dana i objavljen 26. kolovoza 2014.). Nakon intervenijentova zahtjeva za proglašavanje ništavosti koji se temelji na tome da je osporavani dizajn raniji, dizajn br. 2523746 – 0006 proglašen je ništavim odlukom Odjela za poništaje od 17. lipnja 2016. zbog nedostatka novosti i individualnog karaktera.

8 Tužitelj je 15. ožujka 2016. na temelju članka 52. stavka 1. Uredbe br. 6/2002 podnio zahtjev za proglašavanje osporavanog dizajna ništavim.

9 Tužitelj je u prilog svojem zahtjevu za proglašavanje ništavosti istaknuo razlog iz članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002, odnosno da osporavani dizajn ne ispunjava uvjete utvrđene u člancima 4. do 9. te uredbe.

10 Kako bi potkrijepio svoj zahtjev za proglašavanje ništavosti, tužitelj se pozvao na postojanje ranijeg dizajna koji prikazuje pribor za spajanje, određen kao sastavni dio „KC11 080 242”, te je u spis priložio prikaz, u obliku računalnog „prikaza” tog dijela (slika A) kao i fotografiju koja, prema njegovim tvrdnjama, odgovara navedenom dijelu (slika B).

11 Odlukom od 10. svibnja 2017. Odjel za poništaje odbio je tužiteljev zahtjev za proglašavanje ništavosti. Konkretno, smatrao je da sam dizajn za koji je utvrđeno prethodno otkrivanje, odnosno dizajn koji se nalazi na slici A, nije mogao dovesti u pitanje novost i individualni karakter osporavanog dizajna, s obzirom na razlike koje postoje između ta dva dizajna.

12 Tužitelj je 27. lipnja 2017. podnio žalbu protiv odluke Odjela za poništaje žalbenom vijeću na temelju članaka 55. do 60. Uredbe br. 6/2002. Osim slika A i B, tužitelj je u spis priložio nacrt, izvadak s njegove internetske stranice, dijela „KC11 080 242” (slika C).

13 Žalbeno vijeće je 16. svibnja 2018., na temelju članka 59. stavka 2. Uredbe br. 6/2002, strankama uputilo obavijest (u daljnjem tekstu: obavijest od 16. svibnja 2018.) u kojoj je navedeno da se iz navoda stranaka i dijelova spisa zaključuje da se osporavani dizajn odnosi na proizvod koji je sastavni dio (to jest spojnica) složenog proizvoda (to jest cjeline motor-spojnica-kompresor) koji nakon ugradnje u složeni proizvod, više nije bio vidljiv tijekom njegove normalne upotrebe. Žalbeno vijeće iz toga je zaključilo da se osporavani dizajn stoga ne može smatrati novim ili da ima individualni karakter, u smislu članka 4. stavka 2. Uredbe br. 6/2002, i da ga stoga treba proglasiti ništavim zbog nepoštovanja tog članka 4.

14 Na poziv žalbenog vijeća, intervenijent i tužitelj podnijeli su očitovanja o sadržaju obavijesti od 16. svibnja 2018., redom 16. srpnja i 17. rujna 2018.

15 Odlukom od 19. studenoga 2018. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka) treće žalbeno vijeće odbilo je žalbu temeljeći se na sljedećim razlozima. Kao prvo, navelo je da, suprotno intervenijentovim tvrdnjama, treba smatrati da tužitelj zahtijeva ništavost osporavanog dizajna jer ne ispunjava uvjete iz članaka 5., 6., 8. i 9. Uredbe br. 6/2002 i da je stoga na njemu da svaki od tih uvjeta ispita s obzirom na istaknute žalbene razloge. Kao drugo, odbilo je prigovor koji se temelji na nepostojanju novosti osporavanog dizajna. Ono je u tom pogledu smatralo da je utvrđeno samo otkrivanje dizajna koji se nalazi na slici A i da taj dizajn i osporavani dizajn pokazuju očite razlike. Kao treće, odbilo je prigovor koji se temelji na nepostojanju individualnog karaktera osporavanog dizajna. Kao četvrto, smatralo je da, s obzirom na to da tužitelj nije istaknuo ni jedan argument koji se odnosi na isključenja iz zaštite

osporavanog dizajna predviđena člancima 8. i 9. Uredbe br. 6/2002, treba odbiti njegov zahtjev za proglašavanje ništavosti u dijelu u kojem se temelji na tim odredbama, s obzirom na zahtjeve iz članka 63. stavka 1. navedene uredbe. Nasuprot tomu, ono u obrazloženju pobijane odluke nije razmotrilo pitanje primjene u ovom slučaju članka 4. stavaka 2. i 3. iste uredbe, o kojem je bila riječ u obavijesti od 16. svibnja 2018. i naknadna očitovanja stranaka navedena u točkama 13. i 14. ove presude.

II. Zahtjevi stranaka

16 Tužitelj formalno od Općeg suda zahtijeva da:

– „[A.] [potvrdi] zaključke žalbenog vijeća o [navedenom razlogu ništavosti] i [utvrdi] da se postupak za proglašavanje ništavosti temelji na razlozima ništavosti dizajna Zajednice iz članaka 4. do 9. [Uredbe br. 6/2002], ‚uvjeti za zaštitu'";

– „[B][provede] usporedbu, uzimajući u obzir sve podnesene dokaze i posebne okolnosti predmetnog slučaja";

– „[C] [proglasi] ništavim [osporavani dizajn], s obzirom na to da je gotovo istovjetan i stoga predstavlja gotovo istovjetnu imitaciju komercijaliziranog dizajna, bez tužiteljeva pristanka";

– „[D] [proglasi] ništavim [osporavani dizajn] zbog nepostojanja individualnog karaktera u odnosu na dizajne koje je [tužitelj] prethodno otkrio";

– „[E] [proglasi] ništavim [osporavani dizajn], s jedne strane jer je obuhvaćen zabranom iz članka 8. stavaka 1. i 2. [Uredbe br. 6/2002], s obzirom na to da je njegov izgled isključivo uvjetovan njegovom tehničkom funkcijom i, s druge strane, zato što je obuhvaćen apsolutnom zabranom iz članka 4. [Uredbe br. 6/2002] jer je sastavni dio složenog proizvoda";

– „[F] potvrd[i] odluku žalbenog vijeća [u dijelu u kojem je osporavani dizajn proglasilo protivnim odredbama članka 9. Uredbe br. 6/2002]";

– „[G] [naloži] stranci koja ne uspije u postupku da snosi [troškove]".

17 EUIPO od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

18 Intervenijent od Općeg suda zahtijeva da:

– potvrdi pobijanu odluku,

– stranci koja ne uspije naloži snošenje troškova.

III. Pravo

A. Dopuštenost

19 EUIPO smatra da tužba sadržava dijelove tužbenog zahtjeva kojima se traži potvrda pobijane odluke, koji nisu dopušteni. Osim toga, ističe da je na Općem sudu da odluči može li se iz konteksta tužbe zaključiti da se zahtijeva poništenje pobijane odluke i može li se, slijedom toga, zahtjev za njezinu preinaku proglasiti dopuštenim. Na raspravi je istaknuo da se tužiteljev zahtjev za poništenje pobijane odluke, podnesen tijekom njegova izlaganja, ne nalazi u tužbi.

20 Na raspravi je tužitelj na poziv Općeg suda pojasnio da zahtijeva poništenje pobijane odluke u cijelosti, uključujući u dijelu u kojem se njome odlučuje o primjeni članaka 8. i 9. Uredbe br. 6/2002.

21 U tom pogledu najprije valja podsjetiti da je na temelju članka 61. stavka 3. Uredbe br. 6/2002 Opći sud nadležan samo za poništavanje ili izmjenu odluka žalbenih vijeća. Nasuprot tomu, nije na njemu da donosi deklaratorne presude, tako da dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na to treba odbaciti kao nedopušten (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 14. lipnja 2017., Aydin/EUIPO – Kaporal Groupe (ROYAL & CAPORAL), T-95/16, neobjavljenu, EU:T:2017:388, t. 17. i navedenu sudsku praksu).

22 U ovom slučaju valja istaknuti da je u dijelu tužbe koji je tužitelj nazvao „Dijelovi tužbenog zahtjeva" naveo niz od sedam zahtjeva, razvrstanih od A do G, čiji je sadržaj iznesen u točki 16. ove presude.

23 S jedne strane, valja utvrditi da se u okviru tih različitih zahtjeva može jasno i nedvosmisleno utvrditi dio tužbenog zahtjeva kojim se od Općeg suda traži da proglasi osporavani dizajn ništavim i dio tužbenog zahtjeva kojim se u biti traži da se EUIPO-u i intervenijentu naloži snošenje troškova.

24 S druge strane, valja utvrditi da drugi tužiteljevi zahtjevi navedeni u dijelu tužbe pod naslovom „Dijelovi tužbenog zahtjeva" zapravo ne predstavljaju dijelove tužbenog zahtjeva kao takve. Konkretno, iz teksta točaka A do F tog dijela tužbe kao i iz ponavljanja tog razvrstavanja u skladu s abecednim redoslijedom u dijelu tužbe „Tužbeni razlozi i argumenti" proizlazi da tužitelj u njima navodi faze obrazloženja koje zahtijeva od Općeg suda da usvoji u obrazloženju buduće presude i koje, prema njegovu mišljenju, trebaju dovesti do proglašenja osporavanog dizajna ništavim.

25 Naposljetku, valja podsjetiti da je tužitelj na raspravi u biti izjavio da zahtijeva poništenje pobijane odluke u cijelosti.

26 S obzirom na navedena utvrđenja i objašnjenja, te zahtjeve tužbe valja tumačiti na sljedeći način.

27 Kao prvo, iz utvrđenja u točkama 22. do 24. ove presude proizlazi da tužitelj nije podnio zahtjev da Opći sud donese deklaratornu presudu, u smislu sudske prakse navedene u točki 21. ove presude. Naime, zahtijevajući od Općeg suda da potvrdi pobijanu odluku u određenim točkama ili da izvrši usporedbu suprotstavljenih dizajna uzimajući u obzir sve podnesene elemente i okolnosti slučaja, tužitelj se, kao što je to izloženo u točki 24. ove presude, referira na obrazloženje buduće presude, ali ne i na odluku koju treba donijeti u izreci te presude. Slijedom toga, EUIPO-ova razmatranja kojima se od Općeg suda traži da odbaci te zahtjeve kao nedopuštene mogu se samo odbiti.

28 Osim toga, s obzirom na obrazloženje pobijane odluke i kao što je to potvrđeno tužiteljevim objašnjenjima na raspravi, zahtjev koji je podnio u točki F dijela „tužbeni zahtjevi", kojom se, prema njezinu tekstu, traži da Opći sud „potvrdi" pobijanu odluku u dijelu u kojem je osporavani dizajn proglašen protivnim odredbama članka 9. Uredbe br. 6/2002, ne može se shvatiti doslovno. Naime, budući da je u ovom slučaju žalbeno vijeće upravo odbacilo primjenu tog članka, taj zahtjev za

„potvr[đivanje]”, unatoč njegovoj formulaciji, treba zapravo tumačiti kao prikaz tužbenog razloga koji se temelji na pogrešci u ocjeni jer žalbeno vijeće nije smatralo da je taj dizajn protivan odredbama navedenog članka.

29 Kao drugo, valja istaknuti da, kad je riječ o dijelu tužbenog zahtjeva kojim se traži proglašenje ništavosti osporavanog dizajna, njime se zapravo traži da Opći sud donese odluku koju je, prema tužiteljevu mišljenju, trebalo donijeti žalbeno vijeće kada je o tome odlučivalo. Naime, iz članka 60. stavka 1. druge rečenice Uredbe br. 6/2002 proizlazi da žalbeno vijeće može, nakon što je ukinulo odluku koja se pred njim pobija, izvršavati nadležnost odjela EUIPO-a koji je donio tu odluku i stoga, u ovom slučaju, proglasiti osporavani dizajn ništavim. Slijedom toga, ta se mjera nalazi među onima koje Opći sud može donijeti na temelju svoje ovlasti preinake, utvrđene u članku 61. stavku 3. te uredbe (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 27. veljače 2014., Advance Magazine Publishers/OHIM – Nanso Group (TEEN VOGUE), T-509/12, EU:T:2014:89, t. 15. i navedenu sudsku praksu).

30 Osim toga, točno je da tužitelj u načelu nema pravo izmijeniti prvotni predmet tužbe na način da zahtjeve za preinaku nadomjesti zahtjevom za poništenje pobijane odluke koji je prvi put iznesen na raspravi (vidjeti u tom smislu i po analogiji presude od 27. siječnja 2000., Mulder i dr./Vijeće i Komisija, C-104/89 i C-37/90, EU:C:2000:38, t. 47. i od 21. travnja 2005., Holcim (Deutschland)/Komisija, T-28/03, EU:T:2005:139, t. 45.).

31 Međutim, s obzirom na sadržaj tužbe i kao što to potvrđuju tužiteljeva objašnjenja na raspravi, valja smatrati da tužbeni zahtjev tužitelja za preinaku implicitno obuhvaća zahtjev za poništenje pobijane odluke (vidjeti u tom smislu presudu od 7. studenoga 2013., Budziewska/OHIM – Puma (Mačka u skoku), T-666/11, neobjavljenu, EU:T:2013:584, t. 18. i navedenu sudsku praksu). U okviru ispitivanja osnovanosti tužbe, na Općem je sudu da odluči, u slučaju da je jedan od tužbenih razloga utemeljen, može li taj tužbeni razlog dovesti do izmjene pobijane odluke na temelju činjeničnih i pravnih elemenata kako su utvrđeni ili, u protivnom, može li taj tužbeni razlog dovesti samo do poništenja te odluke (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 26. rujna 2014., Koscher + Würtz/OHIM – Kirchner & Wilhelm (KW SURGICAL INSTRUMENTS), T-445/12, EU:T:2014:829, t. 39. i navedenu sudsku praksu).

32 Stoga valja smatrati da tužitelj od Općeg suda zahtijeva, s jedne strane, da poništi pobijanu odluku i, s druge strane, da je izmijeni proglašavajući osporavani dizajn ništavim, te da su ti dijelovi tužbenog zahtjeva dopušteni.

B. Meritum

33 U potporu svojoj tužbi, tužitelj u bitnome navodi šesti tužbenih razloga. Prvim tužbenim razlogom tvrdi da se postupak za proglašavanje ništavosti temelji na razlozima ništavosti iz članaka 4. do 9. Uredbe br. 6/2002 i da treba ispitati svaki od tih razloga. Drugi tužbeni razlog temelji se na pogrešci u ocjeni koju je žalbeno vijeće počinilo smatrajući da je prethodno otkrivanje dizajna utvrđeno samo u pogledu slike A. Treći i četvrti tužbeni razlog temelje se na pogreškama u ocjeni koje se odnose na nepostojanje novosti osporavanog dizajna i nepostojanje njegova individualnog karaktera. Peti tužbeni razlog temelji se na nedostatku u obrazloženju i pogreškama u ocjeni koje je počinilo žalbeno vijeće u pogledu postojanja isključenja iz zaštite osporavanog dizajna. Sastoji se od dvaju dijelova od kojih se prvi temelji na tome da je žalbeno vijeće propustilo očitovati se o isključenju iz zaštite tog dizajna koje, u skladu s odredbama članka 8. Uredbe br. 6/2002, proizlazi iz činjenice da je njegov izgled isključivo uvjetovan njegovom tehničkom funkcijom, a drugi na tome da ga je žalbeno vijeće propustilo proglasiti ništavim na temelju članka 4. stavaka 2. i 3. te uredbe jer je on dio složenog proizvoda koji nakon što se ugradi u njega nije vidljiv. Šesti tužbeni razlog temelji se u biti na pogrešci u ocjeni koju je počinilo žalbeno vijeće time što je odbilo žalbu koja mu je podnesena u dijelu u kojem se temeljila na članku 9. iste uredbe.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava žalbenog vijeća jer je, unatoč svojim razmatranjima prema kojima se postupak za proglašavanje ništavosti temeljio na uvjetima utvrđenima u člancima 4. do 9. Uredbe br. 6/2002, odbilo ispitati neke od tih uvjeta

34 Tužitelj ističe da je u točkama 18. do 23. pobijane odluke žalbeno vijeće smatralo da je njegov zahtjev za proglašavanje ništavosti u skladu s člankom 25. stavkom 1. Uredbe br. 6/2002 i člankom 28. stavkom 1. točkom (b) Uredbe Komisije (EZ) br. 2245/2002 od 21. listopada 2002. o provedbi Uredbe Vijeća (EZ) br. 6/2002 o dizajnu Zajednice (SL 2002., L 341, str. 28.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 42., str. 70.). On od Općeg suda zahtijeva da potvrdi te zaključke i ispita svaki od razloga ništavosti iz članaka 4. do 9. Uredbe br. 6/2002.

35 EUIPO se nije očitovao u tom pogledu. Intervenijent zahtijeva da se taj tužbeni razlog odbije.

36 Uvodno valja podsjetiti da je intervenijent pred žalbenim vijećem tvrdio da se tužitelj pozvao na nedostatak novosti osporavanog dizajna na temelju članka 5. Uredbe br. 6/2002, ali ne i na nedostatak individualnog karaktera na temelju članka 6. te uredbe. Zbog toga je to tijelo u početnom dijelu obrazloženja pobijane odluke ispitalo pitanje opsega tužiteljeva zahtjeva za proglašenje ništavosti i, posljedično, opsega vlastitog ispitivanja.

37 U točkama 18. do 23. pobijane odluke, na koje se tužitelj poziva u okviru ovog tužbenog razloga, žalbeno vijeće smatralo je da je razlog ništavosti iz članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002, koji je naveden u tužiteljevu zahtjevu za proglašavanje ništavosti, to jest činjenica da osporavani dizajn ne ispunjava uvjete utvrđene u člancima 4. do 9. te uredbe, prema izričitoj volji zakonodavca autonoman i nedjeljiv razlog ništavosti koji obuhvaća sve te uvjete. Stoga je iz toga zaključilo da taj zahtjev za proglašavanje ništavosti podrazumijeva da, prema tužiteljevu mišljenju, osporavani dizajn ne ispunjava ni jedan od uvjeta iz članaka 5., 6., 8. i 9. te da je na njemu da ispita svaki od tih uvjeta s obzirom na istaknute tužbene razloge, u skladu s odredbama članka 63. stavka 1. predmetne uredbe.

38 Međutim, iako je žalbeno vijeće meritorno ispitalo jesu li u ovom slučaju ispunjeni uvjeti iz članaka 5. i 6. Uredbe br. 6/2002, odnosno novost i individualni karakter osporavanog dizajna, ono je smatralo da je na temelju članka 63. stavka 1. te uredbe dužno odbiti zahtjev za proglašavanje ništavosti u dijelu u kojem se temelji na člancima 8. i 9. te uredbe jer tužitelj nije istaknuo ni jedan argument u vezi s uvjetima utvrđenima u člancima 8. i 9. te uredbe. Stoga nije ispitalo ispunjava li osporavani dizajn te uvjete. Osim toga, ono se u obrazloženju pobijane odluke nije referiralo na pitanje primjene članka 4. stavaka 2. i 3. iste uredbe.

39 U ovom slučaju, u okviru ovog tužbenog razloga tužitelj nije izričito osporio neki od tih dijelova pobijane odluke niti se pozvao na pogrešku koju je počinilo žalbeno vijeće. Međutim, on od Općeg suda zahtijeva da potvrdi uvodna razmatranja žalbenog vijeća iz točke 37. ove presude i da ispita svaki od uvjeta utvrđenih u člancima 4. do 9. Uredbe br. 6/2002. Stoga treba smatrati da se on implicitno poziva na to da je to tijelo počinilo pogrešku koja se tiče prava jer, unatoč tim uvodnim razmatranjima, nije ispitalo svaki od tih uvjeta.

40 U tom pogledu valja utvrditi da se tumačenje članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002 koje je žalbeno vijeće iznijelo u točkama 18. do 23. pobijane odluke teško može pomiriti sa zaključcima iz točaka 66. i 68. te odluke, prema kojima se članku 63. stavku 1. drugoj rečenici te uredbe protivi to da ono odluči o primjeni njezinih članaka 8. i 9. bez da tužitelj iznese argument o nepoštovanju navedenih članaka.

41 Naime, uzimajući u obzir pretpostavku žalbenog vijeća prema kojoj se, u okviru tužiteljeva zahtjeva za proglašenje ništavosti, u dijelu u kojem se temelji na razlogu ništavosti iz članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002, on nužno poziva na sve uvjete utvrđene u člancima 5., 6., 8. i 9. te uredbe, valja

logično zaključiti da je na žalbenom vijeću da meritorno ispita navedene uvjete. Naime, prilikom takvog shvaćanja, treba smatrati da je tužitelj istaknuo kao tužbeni razlog nepoštovanje svakog od tih uvjeta u potporu svojem zahtjevu za proglašenje ništavosti.

42 Osim toga, tumačenje članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002 koje je iznijelo žalbeno vijeće također se teško može pomiriti s činjenicom da u vezi s uvjetima, na čije se nepoštovanje, prema njegovu mišljenju, tužitelj namjeravao pozvati, on spominje samo članke 5., 6., 8. i 9. te uredbe i u tom pogledu ne spominje uvjete utvrđene u članku 4. stavcima 2. i 3. te uredbe. Osim toga, kao što je to navedeno u točki 38. ove presude, žalbeno vijeće se nije izričito referiralo na pitanje primjene tih potonjih uvjeta u ovom slučaju, iako je to učinilo u pogledu primjene uvjeta utvrđenih u člancima 5., 6., 8. i 9. kako bi odbilo tužiteljevu žalbu.

43 Međutim, s jedne strane, valja istaknuti da se tekst članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002 izričito odnosi na članke 4. do 9. te uredbe, bez izuzimanja njezina članka 4. stavaka 2. i 3. S druge strane, te potonje odredbe navode bitne uvjete zaštite dizajna koji se posebno odnose na sastavni dio složenog proizvoda, u smislu članka 3. točke (c) iste uredbe i koji se odnose, s jedne strane, na to je li taj dio nakon što se ugradi u složeni proizvod vidljiv pri normalnoj upotrebi i, s druge strane, na novost i individualni karakter vidljivih obilježja tog sastavnog dijela (vidjeti u tom smislu i po analogiji presude od 21. rujna 2017., Easy Sanitary Solutions i EUIPO/Group Nivelles, C-361/15 P i C-405/15 P, EU:C:2017:720, t. 63., i od 9. rujna 2014., Biscuits Poult/OHIM – Banketbakkerij Merba (Biscuit), T-494/12, EU:T:2014:757, t. 20. i 21.).

44 Stoga je žalbeno vijeće iz svojeg tumačenja članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002 trebalo logično zaključiti da se tužitelj u prilog svojem zahtjevu za proglašavanje ništavosti namjeravao pozvati ne samo na članke 5., 6., 8. i 9. te uredbe, nego i na članak 4. stavke 2. i 3. navedene uredbe.

45 S obzirom na to, te pogreške mogu dovesti do prihvaćanja ovog tužbenog razloga samo ako tumačenje članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002 navedeno u točkama 18. do 23. pobijane odluke samo po sebi nije zahvaćeno pogreškom, što valja provjeriti u nastavku. U tom pogledu valja provjeriti, s jedne strane, je li zakonodavac, kao što to tvrdi žalbeno vijeće, izričito namjeravao dati nedjeljiv karakter razlogu ništavosti na koji se odnose te odredbe i, s druge strane, u kojoj mjeri odredbe članka 63. stavka 1. druge rečenice te uredbe, u skladu s kojima je u postupcima koji se odnose na proglašavanje ništavosti ispitivanje ograničeno na navedene tužbene razloge i zahtjeve stranaka, ograničavaju opseg ispitivanja tog razloga ništavosti, koje provode tijela EUIPO-a.

a) Pitanje je li zakonodavac namjeravao dati nedjeljiv karakter razlogu za ništavost iz članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002

46 Najprije valja podsjetiti na to da se, na temelju članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002, dizajn proglašava ništavim ako ne ispunjava uvjete iz članaka 4. do 9. te uredbe. U članku 52. stavku 1. te iste uredbe određeno je da, podložno članku 25. stavcima 2., 3., 4., i 5., bilo koja fizička ili pravna osoba, kao i javno tijelo koje je za to ovlašteno, može podnijeti EUIPO-u zahtjev za proglašavanje registriranog dizajna Zajednice ništavim. U skladu s člankom 53. stavkom 1. navedene uredbe, ako EUIPO smatra da je zahtjev dopušten, on ispituje mogu li razlozi za ništavost navedeni u članku 25. utjecati na održavanje registriranog dizajna Zajednice.

47 Nadalje, valja istaknuti da naslov članka 25. Uredbe br. 6/2002, „Razlozi za ništavost”, kao i upućivanje u stavku 2. tog članka na „razlog naveden u stavku 1. točki (c)”, i u stavku 4. na „razlog naveden u stavku 1. točki (g)”, upućuju na to da svaki od slučajeva ništavosti koji su taksativno navedeni u stavku 1. tog članka predstavlja samostalan razlog ništavosti.

48 Naposljetku, valja istaknuti da članak 28. stavak 1. točka (b) Uredbe br. 2245/2002 propisuje, među ostalim:

„1. Zahtjev za proglašavanje nevaljanosti [ništavosti] podnesen Uredu na temelju članka 52. Uredbe […] br. 6/2002 sadrži:

[…]

(b) u odnosu na razloge na kojima se temelji zahtjev:
i. izjavu o razlozima na kojima se temelji zahtjev za proglašavanje nevaljanosti [ništavosti];

[…]
v. ako je razlog za nevaljanost [ništavost] to što registrirani dizajn Zajednice ne ispunjava uvjete iz članka 5. ili 6. Uredbe […] br. 6/2002, naznaku i reprodukciju prijašnjih dizajna koji bi mogli predstavljati prepreku novosti ili individualnom karakteru registriranog dizajna Zajednice kao i dokumente koji dokazuju postojanje tih ranijih dizajna;
vi. naznaku činjenica, dokaza i argumenata dostavljenih kako bi potkrijepili ove razloge;”

49 Stoga iz kombinacije tih odredbi proizlazi da, ako je u skladu sa zahtjevima iz članka 28. Uredbe br. 2245/2002, a osobito njegovim stavkom 1. točkom (b), zahtjev za proglašavanje ništavosti na temelju članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002 načelno dodjeljuje EUIPO-ovim tijelima nadležnost za ispitivanje ispunjava li dizajn Zajednice sve uvjete utvrđene u člancima 4. do 9. te uredbe na temelju činjenica, dokaza i očitovanja podnesenih u prilog tom zahtjevu.

50 U ovom slučaju žalbeno vijeće nije počinilo pogrešku kada je utvrdilo da je tužiteljev zahtjev za proglašenje ništavosti podnesen uz pomoć obrasca koji sadržava, među ostalim, rubriku naslovljenu „Razlozi” u kojoj je tužitelj označio polje koje odgovara sljedećem tekstu: „osporavani dizajn Zajednice ne ispunjava zahtjeve predviđene člancima 4. do 9. [Uredbe br. 6/2002].” Odjel za poništaje i žalbeno vijeće stoga su, u načelu, bili nadležni ispitati ispunjava li osporavani dizajn te zahtjeve, s obzirom na činjenice, dokaze i očitovanja koje je tužitelj podnio u prilog svojem zahtjevu.

51 Međutim, iz toga ne slijedi da odredbe članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002 treba tumačiti na način da svaki put kad je EUIPO-u podnesen zahtjev za proglašenje ništavosti koji se na njima temelji, taj zahtjev automatski od EUIPO-a zahtijeva provjeru poštuje li osporavani dizajn sve uvjete utvrđene u člancima 4. do 9. te uredbe.

52 Točno je da se tekst članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002 odnosi na slučaj u kojem osporavani dizajn ne ispunjava „uvjete iz članaka od 4. do 9.”, a ne na slučaj u kojem on ne ispunjava jedan ili više navedenih uvjeta, što može upućivati na potrebu da se svi ti uvjeti moraju ispitati sveobuhvatno i bez razlike.

53 U tom pogledu, valja podsjetiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, prilikom tumačenja odredbe prava Unije valja uzeti u obzir ne samo formulaciju te odredbe nego i kontekst u kojemu se nalazi te ciljeve propisa čiji je dio. Nastanak odredbe prava Unije može se također pokazati važnim za njezino tumačenje (vidjeti presudu od 20. prosinca 2017., Acacia i D’Amato, C-397/16 i C-435/16, EU:C:2017:992, t. 31. i navedenu sudsku praksu).

54 U ovom slučaju, što se tiče, s jedne strane, konteksta, valja istaknuti da su uvjeti određeni u člancima 4. do 9. Uredbe br. 6/2002 kumulativni, tako da nepoštovanje jednog od njih može samo po sebi dovesti do ništavosti predmetnog dizajna.

55 Tako se u skladu s člankom 4. stavkom 1. Uredbe br. 6/2002 dizajn štiti dizajnom Zajednice u onoj mjeri u kojoj je nov i u kojoj ima individualni karakter. Slijedom toga, ako jedan od tih uvjeta, čiji su kriteriji primjene definirani u člancima 5. i 6. navedene uredbe, nije ispunjen, nije moguće zaštititi

predmetni dizajn te ga stoga treba proglasiti ništavim na temelju članka 25. stavka 1. točke (b) navedene uredbe a da pritom nije potrebno ispitati je li drugi uvjet ispunjen ili nije (vidjeti u tom smislu rješenje od 10. svibnja 2019., Zott/EUIPO – TSC Food Products (Pravokutni kolač spreman za jelo), T-517/18, neobjavljeno, EU:T:2019:323, t. 60.).

56 Isto tako, posebni uvjeti zaštite dizajna Zajednice koji se odnose na sastavni dio složenog proizvoda navedeni u članku 4. stavcima 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 protive se, sami za sebe, održavanju dizajna koji ulazi u njezino područje primjene, u slučaju kada ni jedno od obilježja sastavnog dijela ne ispunjava te uvjete (vidjeti u tom smislu presude od 20. siječnja 2015., Aic/OHIM – ACV Manufacturing (Umeci za izmjenjivač topline), T-616/13, neobjavljenu, EU:T:2015:30, t. 21., i od 20. siječnja 2015., Aic/OHIM – ACV Manufacturing (Umeci za izmjenjivač topline), T-617/13, neobjavljenu, EU:T:2015:32, t. 21.).

57 Isto treba utvrditi u pogledu uvjeta za isključenje zaštite dizajna Zajednice iz članka 8. stavaka 1., 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 i koji se odnose, s jedne strane, na činjenicu da su obilježja izgleda proizvoda isključivo uvjetovana njegovom tehničkom funkcijom i, s druge strane, na činjenicu da ih nužno treba reproducirati u njihovu obliku i točnim dimenzijama kako bi služili za povezivanje s drugim proizvodima.

58 Naposljetku, kad je riječ o odredbama članka 9. Uredbe br. 6/2002, u skladu s kojima se dizajnom Zajednice ne može zaštititi dizajn koji je protivan javnom poretku ili prihvaćenim moralnim načelima, iz njihova teksta očito proizlazi da je njihov cilj odgovoriti na poseban opći interes, neovisan o onomu na kojem se temelje članci 4. do 8. te uredbe i kako bi se to postiglo, spriječiti zaštitu dizajna protivnog navedenom općem interesu (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 15. ožujka 2018., La Mafia Franchises/EUIPO – Italie (La Mafia SE SIENTA A LA MESA), T-1/17, EU:T:2018:146, t. 25.).

59 Osim toga, odredbe članaka 4. do 9. Uredbe br. 6/2002 podrazumijevaju primjenu različitih pravnih kriterija (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 14. ožujka 2018., Gifi Diffusion/EUIPO – Crocs (Obuća), T-424/16, neobjavljenu, EU:T:2018:136, t. 48.).

60 Tako, među ostalim, iz članaka 5. do 7. Uredbe br. 6/2002 proizlazi da primjena relevantnih pravnih kriterija kako za ocjenu novosti osporavanog dizajna tako i njegova individualnog karaktera pretpostavlja postojanje jednog ili više ranijih dizajna čije otkrivanje podnositelj zahtjeva za proglašavanje ništavosti mora utvrditi. U tom pogledu, kao što je to navedeno u točki 48. ove presude, iz članka 28. stavka 1. točke (b) podtočke v. Uredbe br. 2245/2002 proizlazi da, kada se zahtjev za proglašavanje ništavosti temelji na povredi uvjeta navedenih u člancima 5. i 6. Uredbe br. 6/2002, on mora sadržavati naznaku i reprodukciju prijašnjih dizajna koji bi mogli predstavljati prepreku novosti ili individualnom karakteru registriranog dizajna Zajednice, kao i dokumente koji dokazuju postojanje tih ranijih dizajna.

61 S druge strane, postojanje takvog ranijeg dizajna i zahtjevi u vezi s njegovim dokazivanjem nisu nužni kako bi se ocijenilo jesu li obilježja sastavnog dijela složenog proizvoda vidljiva pod uvjetima utvrđenima u članku 4. stavcima 2. i 3. Uredbe br. 6/2002. To nije slučaj ni za ocjenu jesu li obilježja izgleda proizvoda isključivo uvjetovana njegovom tehničkom funkcijom ili moraju li se nužno reproducirati u njihovu obliku i točnim dimenzijama za povezivanje tog proizvoda s drugim proizvodom, pod uvjetima određenima u članku 8. stavku 1. i članku 8. stavcima 2. i 3. te uredbe. Osim toga, ti zahtjevi nisu relevantni za primjenu uvjeta iz članka 9. navedene uredbe.

62 Analiza iznesena u točkama 54. do 61. nije dovedena u pitanje činjenicom da se uvjeti utvrđeni člankom 4. stavcima 2. i 3., člankom 8. stavkom 1. i člankom 8. stavcima 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 mogu protiviti samo zaštiti jednog ili više obilježja proizvoda koji je predmet osporavanog dizajna ili njegova izgleda i da, u tom slučaju, valja provjeriti imaju li druga obilježja, koja nisu isključena iz zaštite, zahtijevane novost i individualni karakter (vidjeti u tom smislu i po analogiji presude od

9. rujna 2011., Kwang Yang Motor/OHIM – Honda Giken Kogyo (Motor s unutarnjim izgaranjem), T-10/08, neobjavljenu, EU:T:2011:446, t. 19., i od 21. svibnja 2015., Senz Technologies/OHIM – Impliva (Kišobrani), T-22/13 i T-23/13, neobjavljenu, EU:T:2015:310, t. 101.).

63 Naime, u tom slučaju, pitanje protive li se ti uvjeti zaštiti jednog ili više obilježja proizvoda koji je predmet osporavanog dizajna ili njegova izgleda mora se riješiti prije mogućnosti odlučivanja o tome jesu li obilježja na koja se ne odnose ti uvjeti nova i individualna te stoga ono predstavlja prethodno pitanje (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 12. svibnja 2016., mobile.international/EUIPO – Rezon (mobile.de), T-322/14 i T-325/14, neobjavljenu, EU:T:2016:297, t. 76., koja je u žalbenom postupku potvrđena presudom od 28. veljače 2018., mobile.de/EUIPO, C-418/16 P, EU:C:2018:128, t. 88.). To prethodno pitanje stoga treba biti predmet ispitivanja koje je različito i neovisno od onog koje se odnosi na novost i individualni karakter drugih obilježja predmetnog proizvoda ili njegova izgleda (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 9. rujna 2011., Motor s unutarnjim izgaranjem, T-10/08, neobjavljenu, EU:T:2011:446, t. 19. i 20.).

64 Što se tiče, s druge strane, ciljeva članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002, valja istaknuti da, kao što je to Komisija navela u obrazloženju svojeg prijedloga Uredbe Europskog parlamenta i Vijeća o dizajnu Zajednice od 3. prosinca 1993. (SL 1994., C 29, str. 20.), što se tiče članaka 56. do 58. tog prijedloga (koji su postali članci 52. do 54. Uredbe br. 6/2002), postupak za proglašavanje ništavosti predstavlja osnovni instrument koji omogućuje tijelima EUIPO-a da provjeravaju valjanost dizajna Zajednice nakon njegove registracije.

65 Članak 25. stavak 1. točka (b) Uredbe br. 6/2002 stoga ima odlučujuću ulogu u ostvarenju tog cilja, s obzirom na to da EUIPO-ovim tijelima, u okviru ispitivanja jednog zahtjeva za proglašavanje ništavosti, daje ovlast za nadzor poštovanja osnovnih uvjeta zaštite dizajna Zajednice koji su utvrđeni u člancima 4. do 9. te uredbe.

66 Međutim, učinkovitost postupka za proglašavanje ništavosti ne zahtijeva da, kada tijela EUIPO-a odlučuju o zahtjevu za proglašavanje ništavosti koji se temelji na razlogu iz članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002, ona moraju *ipso facto* i sustavno smatrati da odlučuju o nepoštovanju svih uvjeta utvrđenih u člancima 4. do 9. te uredbe.

67 Naime, kao što je upravo navedeno u točkama 54. do 58. ove presude, dovoljno je da osporavani dizajn u cijelosti ne poštuje jedan od tih uvjeta kako bi EUIPO mogao proglasiti njegovu ništavost i da je stoga cilj nadzora valjanosti tog dizajna ispunjen a da pritom taj ured nije trebao ispitati druge uvjete.

68 Osim toga, uzimajući u obzir činjenicu da ti uvjeti primjenjuju različite pravne kriterije, ispitivanje činjenica, dokaza i očitovanja podnesenih u prilog zahtjevu za proglašavanje ništavosti, kako bi se dokazalo da jedan od tih uvjeta nije ispunjen, nije nužno relevantno za provjeru je li neki drugi od njih također povrijeđen. Osim toga, takvo ispitivanje može od EUIPO-a zahtijevati da provede vrlo tehničke ocjene (vidjeti u tom smislu presudu od 20. listopada 2011., PepsiCo/Grupo Promer Mon Graphic, C-281/10 P, EU:C:2011:679, t. 67.). Stoga bi učinkovitost postupka za proglašavanje ništavosti mogla biti ugrožena u slučaju da EUIPO mora sustavno ispitati sve navedene uvjete, čak i u slučaju kada su činjenice, dokazi i očitovanja koje su podnijele stranke relevantni samo za ispitivanje jednog od tih uvjeta ili dijela njih.

69 Stoga valja zaključiti da tekst članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002, u vezi s njegovim kontekstom i ciljevima, treba tumačiti na način da ne podrazumijeva nužno ispitivanje poštovanja svih uvjeta utvrđenih u člancima 4. do 9. te uredbe, nego može, ovisno o činjenicama, dokazima i očitovanjima koje su podnijele stranke, podrazumijevati ispitivanje poštovanja samo jednog od tih uvjeta ili dijela tih uvjeta.

b) Pitanje u kojoj mjeri odredbe članka 63. stavka 1. druge rečenice Uredbe br. 6/2002 ograničavaju opseg ispitivanja razloga ništavosti iz članka 25. stavka 1. točke (b) te uredbe od strane EUIPO-ovih tijela

70 Što se tiče tumačenja članka 63. stavka 1. druge rečenice Uredbe br. 6/2002, valja podsjetiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, slične odredbe članka 95. stavka 1. Uredbe (EU) 2017/1001 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. lipnja 2017. o žigu Europske unije (SL 2017., L 154, str. 1.) treba tumačiti na način da EUIPO-ova tijela, u okviru postupka povodom prigovora, mogu temeljiti svoju odluku samo na relativnim razlozima za odbijanje koje je navela predmetna stranka te na činjenicama i dokazima koji se na njih odnose i koje su podnijele stranke. To, međutim, ne isključuje mogućnost da EUIPO-ova tijela mogu, osim činjenica koje su stranke izričito navele u postupku povodom prigovora, uzeti u obzir i općepoznate činjenice ili ispitati pravno pitanje na koje se stranke nisu pozvale ako je rješenje tog pitanja nužno kako bi se osigurala ispravna primjena relevantnih odredbi (vidjeti u tom smislu presudu od 15. listopada 2018., Apple and Pear Australia i Star Fruits Diffusion/EUIPO – Pink Lady America (WILD PINK), T-164/17, neobjavljenu, EU:T:2018:678, t. 20. i navedenu sudsku praksu).

71 Ta je sudska praksa primjenjiva *mutatis mutandis* na opseg ispitivanja EUIPO-ovih tijela u okviru postupka za proglašavanje ništavosti u području dizajna Zajednice, kako je definiran člankom 63. stavkom 1. drugom rečenicom Uredbe br. 6/2002 (vidjeti u tom smislu presudu od 23. listopada 2018., Mamas and Papas/EUIPO – Wall-Budden (Zaštitna ogradica za dječje krevetiće), T-672/17, neobjavljenu, EU:T:2018:707, t. 31., 32. i 35. i navedenu sudsku praksu). U tom pogledu Sud je osobito podsjetio da, kada se podnositelj zahtjeva za proglašavanje dizajna ništavim poziva na razlog ništavosti predviđen člankom 25. stavkom 1. točkom (b) Uredbe br. 6/2002, on mora podnijeti elemente kojima se može dokazati da osporavani dizajn ne ispunjava uvjete utvrđene u člancima 4. do 9. te uredbe (presuda od 21. rujna 2017., Easy Sanitary Solutions i EUIPO/Group Nivelles, C-361/15 P i C-405/15 P, EU:C:2017:720, t. 60.).

72 Stoga je u ovom slučaju žalbeno vijeće, u vezi s činjenicama i pravnim pitanjima iznesenima u potporu zahtjevu za proglašavanje ništavosti, moralo utvrditi koji su bili uvjeti utvrđeni u člancima 4. do 9. Uredbe br. 6/2002 na čije se nepoštovanje poziva u ovom slučaju i koje je bilo dužno ispitati, uzimajući u obzir, ako je to slučaj, općepoznate činjenice i pravna pitanja koja stranke nisu istaknule, ali koji su nužni za primjenu relevantnih odredaba.

73 Iz svega prethodno navedenog proizlazi da je žalbeno vijeće pogrešno smatralo da se tužitelj, zbog činjenice da se njegov zahtjev za proglašenje ništavosti temeljio na članku 25. stavku 1. točki (b) Uredbe br. 6/2002, namjeravao pozvati na to da osporavani dizajn nije ispunio sve zahtjeve predviđene u člancima 5., 6., 8. i 9. navedene uredbe.

74 Slijedom toga, suprotno tužiteljevim tvrdnjama u okviru tog tužbenog razloga, žalbeno vijeće nije moglo biti dužno ispitati je li osporavani dizajn poštovao sve zahtjeve predviđene u člancima 4. do 9. Uredbe br. 6/2002 samo zato što se njegov zahtjev za proglašavanje ništavosti temeljio na članku 25. stavku 1. točki (b) navedene uredbe.

75 Osim toga, činjenica da se žalbeno vijeće, unatoč svojoj pretpostavci prema kojoj je razlog ništavosti iz članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002 nedjeljiv, smatralo nenadležnim za meritorno ispitivanje primjene članaka 8. i 9. te uredbe i činjenica da nije odlučilo o pitanju primjene uvjeta utvrđenih u članku 4. stavcima 2. i 3. navedene uredbe, nemaju utjecaja u okviru ovog tužbenog razloga. Naime, kao što je to utvrđeno u točki 73. ove presude, ta je pretpostavka pogrešna.

76 Stoga prvi tužbeni razlog treba odbiti.

77 Analizu tužbe valja nastaviti ispitivanjem drugog dijela petog tužbenog razloga.

2. Drugi dio petog tužbenog razloga, koji se temelji na tome da je žalbeno vijeće propustilo proglasiti osporavani dizajn ništavim na temelju članka 4. stavaka 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 jer predstavlja sastavni dio složenog proizvoda koji nakon što se ugradi u njega nije vidljiv

78 Tužitelj upućuje na očitovanja koja je podnio nakon obavijesti od 16. svibnja 2018. Tvrdi da je osporavani dizajn obuhvaćen definicijom iz članka 4. stavaka 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 kao sastavni dio složenog proizvoda koji, nakon što je ugrađen u navedeni proizvod, nije vidljiv pri normalnoj upotrebi od strane krajnjeg korisnika i da zbog toga treba biti proglašen ništavim. Ističe da, s obzirom na to da je sastavni dio ugrađen između motora vozila i opreme za hlađenje i da je hauba tog vozila zatvorena, navedeni sastavni dio u potpunosti nestaje iz vidnog polja krajnjeg korisnika vozila, odnosno njegova vozača. Smatra da su ti elementi bili navedeni u spomenutoj obavijesti od 16. svibnja 2018. i u navodima koje su stranke iznijele tijekom postupka, ali da žalbeno vijeće nije ni na koji način spomenulo tu obavijest i te navode. Drži da ono nije ispunilo svoju obvezu obrazlaganja.

79 EUIPO u odgovoru priznaje da obavijest od 16. svibnja 2018. poziva stranke da se izjasne o tome treba li osporavani dizajn proglasiti ništavim s obzirom na članak 4. stavak 2. Uredbe br. 6/2002. Primjećuje da, u skladu s člankom 10. Uredbe Komisije (EZ) br. 216/96 od 5. veljače 1996. o utvrđivanju pravila postupka žalbenih vijeća Ureda za usklađivanje na unutarnjem tržištu (žigovi i dizajni) (SL 1996., L 28, str. 11.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 116.), žalbeno vijeće nije vezano obaviješću koju je izvjestitelj uputio strankama o tome treba li osporavani dizajn proglasiti ništavim na temelju članka 4. stavka 2. Uredbe br. 6/2002. Osim toga, tvrdi da, s obzirom na to da se tužitelj, kako pred Odjelom za poništaje tako i pred žalbenim vijećem, pozvao samo na članak 4. stavak 1. potonje uredbe, ono nije imalo pravo odlučiti o primjeni, u ovom slučaju, stavaka 2. i 3. tog članka, a da pritom ne izmijeni predmet spora protivno članku 63. stavku 1. iste uredbe. Naposljetku, tvrdi da nedostatak u obrazloženju pobijane odluke – jer nisu izneseni razlozi zbog kojih se žalbeno vijeće nije izjasnilo o tom pitanju – nije relevantan s obzirom na to da bi ono, da je to učinilo, odlučilo *ultra petita*.

80 Intervenijent se u biti poziva na argumentaciju iznesenu u okviru prvog dijela petog tužbenog razloga. U tom je pogledu naveo da se sastavni dio koji odgovara osporavanom dizajnu može koristiti u svrhe različite od njegova glavnog komercijalnog tržišta, kao što je to on sam dokazao u okviru postupka za proglašavanje ništavosti. Zahtjevi tužiteljevih kupaca u pogledu tog sastavnog dijela u tom smislu nisu relevantni. Intervenijent dodaje da, u okviru primjena ili upotreba različitih od onih koje je naveo tužitelj i čiji sastavni dio, koji odgovara osporavanom modelu, može biti predmet, taj dio nije nužno nevidljiv. Naposljetku, ponavlja argument koji je već iznesen u okviru prvog dijela petog tužbenog razloga, prema kojem je žalbeno vijeće pravilno istaknulo da je postupanje tužitelja, koji je prije postupka za proglašavanje ništavosti zatražio registraciju istovjetnog dizajna, kontradiktorno. On zaključuje tvrdeći da se tužitelj u svojem zahtjevu za proglašavanje ništavosti nije pozvao na članak 4. stavak 2. Uredbe br. 6/2002 i da se na te odredbe, na koje se ne može pozvati po službenoj dužnosti, više ne može pozivati.

81 U ovom slučaju valja istaknuti da se ovim dijelom petog tužbenog razloga u biti ističu dva različita prigovora, jedan koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja jer se žalbeno vijeće u pobijanoj odluci nije izjasnilo o uvjetima utvrđenima u članku 4. stavcima 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 i drugi, koji se temelji na pogrešci u ocjeni jer to tijelo nije utvrdilo da je primjena tih uvjeta dovela do ništavosti osporavanog dizajna. Te prigovore stoga treba ispitati odvojeno.

a) Prvi prigovor, koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja jer se žalbeno vijeće u pobijanoj odluci nije izjasnilo o uvjetima utvrđenima u članku 4. stavcima 2. i 3. Uredbe br. 6/2002

82 Najprije valja podsjetiti da se na temelju članka 62. prve rečenice Uredbe br. 6/2002 u odlukama EUIPO-a moraju navesti razlozi na kojima su one utemeljene. Ta obveza obrazlaganja ima isti doseg kao i ona koja proizlazi iz članka 296. UFEU-a (vidjeti presudu od 29. studenoga 2018., Sata/EUIPO – Zhejiang Auarita Pneumatic Tools ((Raspršivač boje), T-651/17, neobjavljenu, EU:T:2018:855, t. 21. i navedenu sudsku praksu).

83 U tom pogledu, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, obrazloženje koje zahtijeva članak 296. UFEU-a mora biti prilagođeno naravi akta o kojem je riječ, te na jasan i nedvosmislen način pokazati tijek rasuđivanja institucije, autora akta, tako da se zainteresiranim osobama omogući upoznavanje s razlozima donesene mjere, a nadležnom sudu da izvrši nadzor. Obvezu obrazlaganja treba ocjenjivati prema okolnostima slučaja, osobito prema sadržaju akta, naravi navedenih razloga i interesu koji za dobivanje objašnjenja mogu imati adresati akta ili druge osobe na koje se taj akt izravno i pojedinačno odnosi. Osim toga, pitanje ispunjava li obrazloženje akta zahtjeve iz navedenog članka 296. UFEU-a treba ocjenjivati ne samo s obzirom na tekst obrazloženja nego i na njegov kontekst te na ukupnost pravnih pravila kojima se uređuje predmetno područje (vidjeti u tom smislu presudu od 10. srpnja 2008., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, t. 166. i navedenu sudsku praksu).

84 Iako donositelj pobijanog akta u obrazloženju tog akta nije dužan zauzeti stajalište o elementima ili argumentima koji su očito sporedni ili predvidjeti moguće prigovore, on mora iznijeti činjenice i pravna stajališta koja imaju ključnu važnost u strukturi odluke. Osim toga, obrazloženje mora biti logično i ne smije sadržavati unutarnje proturječnosti (vidjeti po analogiji presudu od 10. srpnja 2008., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, t. 169. i navedenu sudsku praksu). S druge strane, budući da je obveza obrazlaganja odluka bitan postupovni zahtjev koji treba razlikovati od pitanja osnovanosti razloga, obrazloženje može biti dovoljno iako su u njemu izneseni pogrešni razlozi (vidjeti presudu od 13. lipnja 2017., Ball Beverage Packaging Europe/EUIPO – Crown Hellas Can (Limenke), T-9/15, EU:T:2017:386, t. 27. i navedenu sudsku praksu).

85 U okviru ovog prigovora tužitelj prigovara žalbenom vijeću da je propustilo odlučiti o pitanju odnosi li se osporavani dizajn na sastavni dio složenog proizvoda koji, jednom kad je ugrađen u navedeni proizvod, ostaje vidljiv pri njegovoj normalnoj upotrebi u smislu članka 4. stavaka 2. i 3. Uredbe br. 6/2002, iako je to pitanje razmotreno u obavijesti od 16. svibnja 2018. i naknadnim očitovanjima stranaka.

86 Osnovanost tog prigovora valja ispitati s obzirom na načela navedena u točkama 82. do 84. ove presude.

87 U ovom slučaju najprije valja istaknuti da je, kao što je to navedeno u točki 13. ove presude i kao što to proizlazi iz dijela „Sažetak činjenica” pobijane odluke, u okviru ispitivanja tužiteljeve tužbe, obavijest od 16. svibnja 2018. upućena strankama na temelju članka 59. stavka 2. Uredbe br. 6/2002. U toj je obavijesti navedeno da osporavani dizajn treba proglasiti ništavim jer nisu poštovani uvjeti predviđeni u članku 4. Uredbe br. 6/2002 s obzirom na to da je proizvod obuhvaćen navedenim dizajnom sastavni dio (to jest spojnica) složenog proizvoda (to jest cjeline motor-spojnica-kompresor) koji nakon ugradnje u složeni proizvod, više nije bio vidljiv tijekom njegove normalne upotrebe. Naime, žalbeno vijeće je istaknulo da je kompresor, koji je zauzimao puno prostora, prekrivao predmetni sastavni dio i da je sam složeni proizvod u potpunosti bio prikriven haubom vozila kada je bila u zatvorenom položaju, odnosno u uobičajenom položaju.

88 Nadalje, valja istaknuti da su, kao što je to također navedeno u dijelu „Sažetak činjenica” pobijane odluke i koji je naveden u točki 14. ove presude, stranke, u skladu s člankom 59. stavkom 2. Uredbe br. 6/2002, bile pozvane očitovati se o toj obavijesti tijekom postupka za proglašavanje ništavosti, što

su učinile 16. srpnja odnosno 17. rujna 2018. Intervenijent je u biti objasnio da se sastavni dio koji je predmet osporavanog dizajna, koji se koristi za spajanje različitih komponenti, a ne samo motora vozila i kompresora, ne može smatrati komponentom složenog proizvoda i da je uobičajeno vidljiv prilikom njegove upotrebe. Tužitelj je pak tvrdio da je, zbog svojih tehničkih značajki, sastavni dio o kojem je riječ bio namijenjen samo za spajanje opreme za hlađenje i motora vozila i da ga stoga, kad je hauba zatvorena, korisnik uopće ne može vidjeti.

89 Naposljetku, u dijelu „Obrazloženje odluke" žalbeno vijeće nije ni na koji način uputilo na obavijest od 16. svibnja 2018. i na naknadna očitovanja stranaka i da, osobito, nije navelo zaključke koje je izvuklo iz te obavijesti i tih očitovanja. Kako je više puta istaknuto, ono nije samo razmotrilo ni pitanje primjene, u ovom slučaju, članka 4. stavaka 2. i 3. Uredbe br. 6/2002, neovisno o bilo kakvom upućivanju na navedenu obavijest i spomenuta očitovanja (vidjeti točke 15., 38., 42. do 44. i 75. ove presude).

90 Međutim, valja podsjetiti da obrazloženje pobijanog akta može biti implicitno pod uvjetom da se njime zainteresiranim osobama omogućuje da saznaju razloge zbog kojih je pobijana odluka donesena, a nadležnom sudu da raspolaže s dovoljno elemenata za izvršavanje svojeg nadzora. Stoga se također može uzeti u obzir razloge koji nisu eksplicitni ako su očiti, kako za osobe na koje se odnose tako i za sud Unije (vidjeti presudu od 14. ožujka 2018., Chaussures, T-424/16, neobavljenu, EU:T:2018:136, t. 35. i navedenu sudsku praksu).

91 Stoga valja postaviti pitanje može li se iz obrazloženja pobijane odluke implicitno izvesti stajalište žalbenog vijeća o pitanju primjene članka 4. stavaka 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 u ovom slučaju.

92 U tom pogledu najprije valja istaknuti da je, kao što to proizlazi iz sadržaja obavijesti od 16. svibnja 2018., ona dovela do zaključka da osporavani dizajn treba proglasiti ništavim na temelju članka 4. stavka 2. točke (a) Uredbe br. 6/2002.

93 Međutim, budući da se pobijanom odlukom odbija tužiteljev zahtjev za proglašenje ništavosti, iz toga bi se moglo zaključiti da je žalbeno vijeće odbilo razmatranja na kojima se temeljila obavijest od 16. svibnja 2018. kao i ona iznesena u tužiteljevim očitovanjima iz točke 88. ove presude.

94 S obzirom na to, čak i u tom slučaju valja utvrditi da razlozi zbog kojih je žalbeno vijeće odbilo ta razmatranja ne proizlaze jasno iz pobijane odluke.

95 Kao prvo, kao što je to bilo navedeno u točki 42. ove presude, u početnom dijelu pobijanih razloga, u kojem je žalbeno vijeće iznijelo svoje tumačenje članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002, ono je samo navelo, na temelju uvjeta na čiju se povredu, prema njegovu mišljenju, tužitelj namjeravao pozvati, članke 5., 6., 8. i 9. te uredbe te je u tom pogledu propustilo navesti uvjete utvrđene u članku 4. stavcima 2. i 3. navedene uredbe.

96 Međutim, kao što je to navedeno u točkama 42. do 44. ove presude, taj se propust teško može pomiriti s tumačenjem žalbenog vijeća članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002, s obzirom na to da se tekst tih odredbi izričito odnosi na članke 4. do 9. te uredbe, a da se pritom ne izuzima njezin članak 4. stavci 2. i 3., u kojem su navedeni posebni uvjeti za zaštitu dizajna koji se odnosi na sastavni dio složenog proizvoda u smislu članka 3. točke (c) navedene uredbe. Međutim, žalbeno vijeće nije dalo nikakvo objašnjenje na temelju kojeg bi se moglo razumjeti zašto je, unatoč tom tumačenju, smatralo da se tužiteljev zahtjev za proglašavanje ništavosti odnosi samo na nepoštovanje uvjeta utvrđenih u člancima 5., 6., 8. i 9. predmetne uredbe.

97 Kao drugo, objašnjenja koja je EUIPO pružio u odgovoru na tužbu i na raspravi u vezi s implicitnim stajalištem žalbenog vijeća u pogledu primjene, u ovom slučaju, članka 4. stavaka 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 nisu uvjerljiva.

98 U tom pogledu valja podsjetiti da EUIPO tvrdi da je žalbeno vijeće smatralo da je, pozivajući se u ovom slučaju na primjenu članka 4. stavaka 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 u obavijesti od 16. svibnja 2018., prekoračilo razloge i zahtjeve koje su stranke podnijele, čime je povrijedilo članak 63. stavak 1. navedene uredbe i da nije navelo tu obavijest u pravnim razlozima navedene odluke kako bi izbjeglo odlučivanje *ultra petita*.

99 Međutim, to pretpostavljeno stajalište žalbenog vijeća ne proizlazi na jasan i nedvosmislen način iz pobijane odluke.

100 Naime, s jedne strane, dovoljno je podsjetiti da je žalbeno vijeće smatralo da se članak 25. stavak 1. točka (b) Uredbe br. 6/2002, na koji se pred njim pozivalo u ovom slučaju, odnosi na sve uvjete utvrđene u člancima 4. do 9. navedene uredbe. S druge strane, valja utvrditi da je, što se tiče uvjeta utvrđenih u člancima 8. i 9. iste uredbe, žalbeno vijeće izričito navelo da, iako treba smatrati da se ti potonji uvjeti navode u prilog tužiteljevu zahtjevu za proglašavanje ništavosti, s obzirom na to da on nije istaknuo ni jedan argument u tom pogledu, ono može samo odbiti taj dio navedenog zahtjeva za proglašavanje ništavosti na temelju članka 63. stavka 1. predmetne uredbe.

101 Stoga se čini logičnim iz tih razloga pobijane odluke zaključiti da bi žalbeno vijeće, da je, kao što tvrdi EUIPO, presudilo da na temelju članka 63. stavka 1. druge rečenice Uredbe br. 6/2002 nije moglo odlučiti o primjeni članka 4. stavaka 2. i 3. te uredbe na osporavani dizajn, to izričito navelo. Takvo izričito obrazloženje bilo bi tim više potrebno u tom slučaju jer je, suprotno tomu, u obavijesti od 16. svibnja 2018. izvjestitelj jasno utvrdio da su te odredbe obuhvaćene tekstom članka 25. stavka 1. točke (b) navedene uredbe te je smatrao da iz navoda stranaka i dokumenata u prilog njima proizlazi da su navedene odredbe bile primjenjive i da je na njemu bilo da postavi pitanje te primjene.

102 Premisa EUIPO-ove hipoteze je u svakom slučaju pogrešna. Naime, suprotno njegovim tvrdnjama, članak 63. stavak 1. druga rečenica Uredbe br. 6/2002 ne zabranjuje žalbenom vijeću da se pozove na predmet obavijesti od 16. svibnja 2018. u obrazloženju pobijane odluke. Stoga, čak i pod pretpostavkom da je to tijelo smatralo da se te odredbe protive primjeni članka 4. stavaka 2. i 3. navedene uredbe na osporavani dizajn, one ga ne sprječavaju da iznese razloge zbog kojih je, suprotno zaključcima gore navedene obavijesti, takvu primjenu smatralo nemogućom.

103 Stoga valja utvrditi da razlozi na koje se EUIPO poziva pred sudom Unije kako bi opravdao činjenicu da žalbeno vijeće nije na osporavani dizajn primijenilo odredbe članka 4. stavaka 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 ne proizlaze na jasan i nedvosmislen način iz sadržaja pobijane odluke.

104 Osim toga, Opći sud ne može te razloge uzeti u obzir kao dodatno obrazloženje navedene odluke. Naime, prema ustaljenoj sudskoj praksi, obrazloženje akta mora se priopćiti osobi na koju se taj akt odnosi i to prije njezina podnošenja tužbe protiv navedenog akta te se nepoštovanje zahtjeva obrazloženosti ne može ispraviti činjenicom da je zainteresirana osoba saznala za obrazloženje akta tijekom postupka pred sudom Unije. To bi bila povreda prava obrane zainteresirane osobe i njezina prava na djelotvornu sudsku zaštitu kao i načela jednakosti stranaka pred sudom Unije (vidjeti presudu od 14. ožujka 2018., Chaussures, T-424/16, neobjavljenu, EU:T:2018:136, t. 34. i navedenu sudsku praksu).

105 Kao treće, valja istaknuti da pobijana odluka sadržava opis proizvoda na koji se primjenjuje osporavani dizajn kao i njegove upotrebe, koja se u bitnome ne razlikuje od onog iz obavijesti od 16. svibnja 2018.

106 Naime, kao što to proizlazi iz točke 38. pobijane odluke, žalbeno vijeće opisuje suprotstavljene dizajne kao sastavni dio koji omogućuje spajanje kompresora opreme za hlađenje i bloka motora vozila. Osim toga, ono navodi da je sastavni dio o kojem je riječ pričvršćen na blok motora, i da je zatim kompresor koji napaja opremu za hlađenje pričvršćen na njega. Stoga se iz tog opisa može zaključiti da žalbeno vijeće nije razmatralo drugu upotrebu sastavnog dijela na koji se primjenjuje osporavani dizajn osim spajanja sustava hlađenja ili klimatizacije s blokom motora vozila na koji se mora prilagoditi. Usto,

ništa u tom opisu ne upućuje na to da je žalbeno vijeće odbacilo kvalifikaciju složenog proizvoda u smislu članka 3. točke (c) Uredbe br. 6/2002, koja je upotrijebljena u obavijesti od 16. svibnja 2018., kako bi označilo cjelinu koju čine motor, dio koji je predmet osporavanog dizajna i kompresor.

107 Slijedom toga, iz obrazloženja pobijane odluke nije moguće jasno zaključiti da se stajalište žalbenog vijeća promijenilo u odnosu na obavijest od 16. svibnja 2018. u pogledu pitanja ulazi li proizvod koji je predmet osporavanog dizajna, kao sastavni dio složenog proizvoda, u područje primjene članka 4. stavaka 2. i 3. Uredbe br. 6/2002. Konkretno, iz te odluke ne proizlazi da se žalbeno vijeće usuglasilo s intervenijentovim očitovanjima od 16. srpnja 2018., u kojima je on osporavao kvalifikaciju složenog proizvoda i pozivao se na brojne alternativne upotrebe, različite od one opisane u točki 106. ove presude.

108 Točno je da je u točkama 39. i 40. pobijane odluke žalbeno vijeće definiralo da upućeni korisnik osporavanog dizajna, u smislu članka 6. stavka 1. Uredbe br. 6/2002, u odnosu na kojeg se individualni karakter tog dizajna mora ocijeniti, može biti, na primjer, ugraditelj opreme za hlađenje ili odgovorna osoba u automehaničarskoj radionici, koja će odabrati sastavni dio kako bi ga ugradila u vozilo. Ta se utvrđenja mogu činiti proturječna onima iz obavijesti od 16. svibnja 2018., prema kojima sastavni dio, jednom kad je ugrađen, više nije vidljiv pri normalnoj upotrebi u smislu članka 4. stavka 3. navedene uredbe, odnosno isključuje održavanje, servisiranje ili popravak.

109 S obzirom na navedeno, kriteriji iz članka 4. stavaka 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 i članka 6. stavka 1. te uredbe su različiti. Ocjena individualnog karaktera osporavanog dizajna uvjetovana je ukupnim dojmom koji ostavlja na upućenog korisnika, što po definiciji podrazumijeva da je taj dizajn vidljiv tom korisniku. Nasuprot tomu, pojam normalne upotrebe iz članka 4. stavka 3. navedene uredbe nije relevantan za takvu ocjenu. Identifikacija upućenog korisnika u točkama 39. i 40. pobijane odluke ne prejudicira analizu žalbenog vijeća o tome jesu li u ovom slučaju ispunjeni kriteriji iz samog članka 4. stavaka 2. i 3. U svakom slučaju, ona ne omogućuje razumijevanje razloga zbog kojih je žalbeno vijeće smatralo da nije na njemu da ispita primjenu tih kriterija.

110 Iz svega prethodno navedenog proizlazi da zaključci žalbenog vijeća u pogledu primjene članka 4. stavaka 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 u ovom slučaju ne proizlaze očito iz obrazloženja pobijane odluke ni za stranke ni za sud Unije.

111 Stoga sada valja ispitati odnose li se ti zaključci na činjenice i pravna stajališta koja imaju ključnu važnost u strukturi pobijane odluke, u smislu sudske prakse navedene u točki 84. ove presude.

112 S jedne strane, valja podsjetiti da, kao što to proizlazi iz točaka 56. i 62. ove presude, nepostojanje vidljivosti obilježja sastavnog dijela složenog proizvoda, u skladu s uvjetima utvrđenima u članku 4. stavcima 2. i 3. Uredbe br. 6/2002, može dovesti do potpune ništavosti osporavanog dizajna koji se primjenjuje na taj sastavni dio ili njegove djelomične ništavosti, ako su u pitanju samo neka od tih obilježja. Slijedom toga, kao što to proizlazi iz teksta navedenog članka 4. stavka 2., ispitivanje novosti i individualnog karaktera predmetnog dizajna, s obzirom na kriterije iz članaka 5. i 6. iste uredbe, u prvom od tih slučajeva više nije nužno i mora se ograničiti na preostala vidljiva obilježja, u drugom od njih. Pitanje je li članak 4. stavci 2. i 3. primjenjiv u ovom slučaju stoga može u načelu biti od ključne važnosti za strukturu pobijane odluke, uzimajući u obzir njegov mogući utjecaj na obrazloženje i izreku te odluke, tim više što je žalbeno vijeće smatralo da se tužitelj pozvao na nedostatak novosti i individualnog karaktera osporavanog dizajna.

113 S druge strane, valja istaknuti da je, kao što to proizlazi iz teksta obavijesti od 16. svibnja 2018., žalbeno vijeće u toj fazi postupka smatralo da navodi stranaka i dokazi podneseni u prilog tim tvrdnjama dokazuju da uvjeti utvrđeni u članku 4. stavcima 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 nisu bili ispunjeni. Osim toga, stranke su o tom pitanju zauzele stav u svojim očitovanjima o toj obavijesti, koja žalbeno vijeće nije smatralo nedopuštenima.

114 Međutim, budući da se, kao što je utvrđeno u točki 93. ove presude, čini da odbijanje tužiteljeve žalbe iz izreke pobijane odluke odražava potpunu promjenu stajališta žalbenog vijeća o pitanju primjene članka 4. stavaka 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 na osporavani dizajn, u odnosu na stajalište iz obavijesti od 16. svibnja 2018., na tom je tijelu da jasno izloži razloge te promjene.

115 Samo ako je žalbeno vijeće odlučilo prihvatiti tužiteljevu žalbu i proglasiti osporavani dizajn ništavim zbog razloga različitih od primjene članka 4. stavaka 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 na navedeni dizajn, ono se moglo osloboditi obveze iznošenja tih razloga zbog ekonomičnosti postupka (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 14. prosinca 2006., Mast-Jägermeister/OHIM – Licorera Zacapaneca (VENADO s okvirom i dr.), T-81/03, T-82/03 i T-103/03, EU:T:2006:397, t. 80.).

116 Zbog nepostojanja takvog obrazloženja, tužitelju je teško pred Općim sudom učinkovito osporiti nepostojanje meritornog ispitivanja uvjeta utvrđenih u članku 4. stavcima 2. i 3. Uredbe br. 6/2002. On može, u najboljem slučaju, kao što to uostalom čini u tužbi, samo ponoviti argumente koje je već iznio tijekom žalbenog postupka u svojim očitovanjima od 17. rujna 2018., čiji je cilj bio odobriti zaključke iz obavijesti od 16. svibnja 2018. S druge strane, on ne može učinkovito osporavati razloge zbog kojih je žalbeno vijeće odstupilo od tih zaključaka.

117 Jednako tako, Opći sud ne može provjeriti osnovanost tih razloga i ispravno izvršavati svoju zadaću. U tom pogledu valja podsjetiti da je on u okviru članka 61. stavka 2. Uredbe br. 6/2002 ovlašten izvršiti potpunu kontrolu zakonitosti odluka žalbenih vijeća EUIPO-a, po potrebi istražujući jesu li ta vijeća pravilno pravno ocijenila činjenice u postupku ili je li ocjena činjenica iznesenih pred ta vijeća zahvaćena povredama (vidjeti presudu od 18. listopada 2012., Neuman i Galdeano del Sel/Baena Grupo, C-101/11 P i C-102/11 P, EU:C:2012:641, t. 39. i navedenu sudsku praksu).

118 EUIPO-ovi i intervenijentovi argumenti ne mogu dovesti u pitanje taj zaključak.

119 Najprije, kao što je to već navedeno u točki 104. ove presude, EUIPO-ovi argumenti ne mogu nadomjestiti nepostojanje obrazloženja pobijane odluke a da se time ne ugroze tužiteljeva prava obrane, njegovo pravo na djelotvornu sudsku zaštitu i načelo jednakosti stranaka pred sudom Unije.

120 Nadalje, točno je da je u skladu s člankom 63. stavkom 1. Uredbe br. 6/2002 žalbeno vijeće obvezno ispitati taj uvjet samo ako se može smatrati da se tužitelj poziva na nepoštovanje uvjeta utvrđenog u članku 4. stavcima 2. i 3. te uredbe, a s obzirom na činjenične i pravne elemente kojima se potkrjepljuje njegov zahtjev za proglašavanje ništavosti. Naime, zbog razloga izloženih u točkama 51. do 72. ove presude, ne može se smatrati da EUIPO automatski nije poštovao taj uvjet jer se navedeni zahtjev za proglašavanje ništavosti temeljio na članku 25. stavku 1. točki (b) iste uredbe.

121 Međutim, kao što je to utvrđeno u točkama 87. do 110. ove presude, stajalište žalbenog vijeća o tome je li u ovom slučaju trebalo ispitati primjenu članka 4. stavaka 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 ne proizlazi iz pobijane odluke, čak ni implicitno, iako je to tijelo o tom pitanju odlučilo u ranijoj fazi postupka.

122 Međutim, prema ustaljenoj sudskoj praksi, Opći sud, u okviru svojeg nadzora zakonitosti odluke žalbenog vijeća EUIPO-a, nema ovlast vlastitom ocjenom zamijeniti ocjenu žalbenog vijeća niti provesti ocjenu o kojoj se žalbeno vijeće još nije izjasnilo (presuda od 5. srpnja 2011., Edwin/OHIM, C-263/09 P, EU:C:2011:452, t. 72.). Konkretno, nije na njemu da zamijeni žalbeno vijeće pri ispitivanju argumenata, činjenica i dokaza koje je tužitelj podnio u prilog svojem zahtjevu za proglašavanje ništavosti, a koje je trebalo provesti to tijelo, ne dovodeći u pitanje, po potrebi, pravna pitanja potrebna za primjenu relevantnih odredaba i općepoznate činjenice, kako bi utvrdilo je li u sporu koji je pred njim pokrenut bila riječ o primjeni članka 4. stavaka 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 11. prosinca 2014., CEDC International/OHIM – Underberg (Oblik vlati trave u boci), T-235/12, EU:T:2014:1058, t. 101. i navedenu sudsku praksu).

123 U svakom slučaju, suprotno onomu što tvrdi EUIPO, okolnost da je tužitelj u svojim podnescima pred Odjelom za poništaje izričito naveo članak 4. stavak 1. Uredbe br. 6/2002, a ne članak 4. stavke 2. i 3. te uredbe, ne može sama po sebi biti dovoljna za dokazivanje da primjena tih odredbi nije bila dio predmeta spora. Konkretno, ne može se isključiti, bez ispitivanja svih činjeničnih i pravnih elemenata koje je tužitelj podnio u okviru postupka za proglašavanje ništavosti, da se s obzirom na navedene elemente može smatrati da se on u biti poziva na te odredbe.

124 Naposljetku, iako se, kao što to pravilno tvrdi EUIPO, ne može smatrati da je žalbeno vijeće vezano obaviješću od 16. svibnja 2018., ono je ipak dužno pravilno obrazložiti razloge zbog kojih je smatralo da mora odstupiti od zaključaka te obavijesti, s obzirom na to da su potonja kao i naknadna očitovanja stranaka bila dio konteksta u kojem je donijelo pobijanu odluku (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 28. lipnja 2018., EUIPO/Puma, C-564/16 P, EU:C:2018:509, t. 66.).

125 Što se tiče intervenijentovih argumenata, valja istaknuti, s jedne strane, da navod prema kojem je tužiteljev prigovor koji se temelji na nepostojanju obrazloženja nedopušten jer se u prilog svojem zahtjevu za proglašavanje ništavosti nije pozvao na činjenicu da je proizvod koji je predmet osporavanog dizajna sastavni dio složenog proizvoda, u svakom slučaju treba odbiti jer, kao što je to navedeno u točki 122. ove presude, nije na Općem sudu da provede ocjenu o kojoj se žalbeno vijeće još nije izjasnilo.

126 S druge strane, činjenica da je tužitelj u okviru zasebnog postupka podnio prijavu za registraciju dizajna koji je istovjetan osporavanom dizajnu ne može dovesti do odbijanja ovog prigovora iz razloga što je on kontradiktoran argumentima koje je tužitelj istaknuo u potporu zadržavanja predmetne registracije.

127 Naime, članak 52. stavak 1. Uredbe br. 6/2002, koji predviđa da, podložno članku 25. stavcima 2. do 5. te uredbe, bilo koja fizička ili pravna osoba, kao i javno tijelo koje je za to ovlašteno može podnijeti zahtjev za proglašavanje registriranog dizajna Zajednice ništavim, ne uvjetuje dopuštenost takvog zahtjeva i, *a fortiori*, tužbene zahtjeve koji ga podupiru, dokazivanjem postojanja pravnog interesa ni dokazivanjem stvarnog ili potencijalnog gospodarskog interesa za brisanje osporavanog dizajna (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 25. veljače 2010., Lancôme/OHIM, C-408/08 P, EU:C:2010:92, t. 37. do 44.). U tom pogledu, treba pojasniti da, za razliku od razloga ništavosti iz članka 25. stavka 1. točaka (c) do (g) te uredbe, na razloge ništavosti iz točaka (a) i (b) može se u načelu pozvati bilo koja fizička ili pravna osoba (presuda od 13. lipnja 2019., Visi/one/EUIPO – EasyFix (Informativna ploča za vozila), T-74/18, EU:T:2019:417, t. 64.).

128 Slijedom toga, činjenica da je tužitelj želio registrirati dizajn istovjetan osporavanom dizajnu i, u okviru postupka za proglašavanje ništavosti navedenog dizajna koji je pokrenuo intervenijent, branio novost i individualni karakter tog dizajna, iako ga sada dovodi u pitanje, nema nikakav utjecaj na dopuštenost ovog prigovora i, uostalom, na njegovu meritornu ocjenu.

129 Iz svega prethodno navedenog proizlazi da je prigovor koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja osnovan.

130 Prije utvrđivanja posljedica utvrđenja iz točke 129. ove presude na izreku pobijane odluke, valja ispitati drugi prigovor koji je tužitelj istaknuo u okviru drugog dijela petog tužbenog razloga, koji se temelji na pogrešci u ocjeni jer pobijanom odlukom nije utvrđena ništavost osporavanog dizajna, iako on predstavlja sastavni dio složenog proizvoda koji nije vidljiv nakon njegove konačne ugradnje u potonji proizvod, u smislu članka 4. stavka 2. Uredbe br. 6/2002.

b) Drugi prigovor, koji se temelji na pogrešci u ocjeni jer žalbeno vijeće nije utvrdilo da primjena članka 4. stavaka 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 u ovom slučaju dovodi do ništavosti osporavanog dizajna

131 Kao što je već navedeno u točki 122. ove presude, prema ustaljenoj sudskoj praksi, Opći sud, u okviru svojeg nadzora zakonitosti odluke žalbenog vijeća EUIPO-a, nema ovlast vlastitom ocjenom zamijeniti ocjenu žalbenog vijeća niti provesti ocjenu o kojoj se žalbeno vijeće još nije izjasnilo.

132 U ovom slučaju, kao što je to utvrđeno u točki 13. ove presude, u obavijesti od 16. svibnja 2018., žalbeno vijeće je tijekom žalbenog postupka ispitalo treba li osporavani dizajn proglasiti ništavim zbog činjenice da je on sastavni dio složenog proizvoda koji nije vidljiv nakon njegove konačne ugradnje u potonji proizvod pri normalnoj upotrebi u smislu članka 4. stavka 2. Uredbe br. 6/2002. Suprotno tomu, u točki 110. ove presude zaključeno je da stajalište žalbenog vijeća o tom pitanju ne proizlazi na dovoljno jasan i nedvosmislen način iz pobijane odluke.

133 Slijedom toga, Opći sud ne može u ovom slučaju odlučiti o primjeni članka 4. stavaka 2. i 3. Uredbe br. 6/2002 pa prigovor stoga treba odbiti.

134 Međutim, ako se prvi prigovor prihvati, taj je razlog dovoljan za poništenje pobijane odluke. Naime, prema ustaljenoj sudskoj praksi, s obzirom na to da je obveza obrazlaganja jedan od bitnih postupovnih zahtjeva u smislu članka 61. stavka 2. Uredbe br. 6/2002, te da se njezina povreda može utvrditi i po službenoj dužnosti, ona može dovesti do poništenja pobijane odluke (vidjeti u tom smislu i po analogiji presude od 30. ožujka 1995., Parlament/Vijeće, C-65/93, EU:C:1995:91, t. 21., i od 10. srpnja 2008., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, t. 174.). Stoga valja prihvatiti zahtjev za poništenje.

135 S druge strane, s obzirom na sudsku praksu navedenu u točki 131. ove presude, Opći sud ne može preinačiti pobijanu odluku i stoga valja odbiti zahtjev koji se odnosi na taj predmet.

136 Iz svega prethodno navedenog proizlazi da, a da nije potrebno ispitivati drugi do četvrti tužbeni razlog, prvi dio petog tužbenog razloga i šesti tužbeni razlog, valja poništiti pobijanu odluku i u preostalom dijelu odbiti tužbeni zahtjev.

IV. Troškovi

137 Sukladno članku 134. stavku 1. Poslovnika Općeg suda, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

138 Međutim, prema članku 135. stavku 1. Poslovnika, kad to zahtijeva pravičnost, Opći sud može odlučiti da stranka koja ne uspije u postupku, osim vlastitih troškova, snosi samo dio troškova druge stranke ili da ih ne snosi uopće.

139 Budući da EUIPO i intervenijent u biti nisu uspjeli u postupku, valja, s jedne strane, naložiti EUIPO-u da osim vlastitih snosi i tužiteljeve troškove sukladno tužiteljevu zahtjevu te, s druge strane, odlučiti da će intervenijent snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (deveto vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Poništava se odluka trećeg žalbenog vijeća Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) od 19. studenoga 2018. (predmet R 1397/2017-3).**

2. U preostalom dijelu tužba se odbija.

3. EUIPO će, osim vlastitih troškova, snositi i troškove društva L. Oliva Torras, SA.

4. Društvo Mecánica del Frío, SL snosit će vlastite troškove.

Costeira Gratsias Kancheva

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 10. lipnja 2020.

Potpisi